

lem i 1902 gav Menighedsraadene en Indstillingsret uden samtidig Gennemførelse af en Præstelønningslov og føjede dertil en Bestemmelse, som den Gang blev vedtagen, og som jeg ikke har noget imod, at vi føje til ved tredje Behandling, hvis det ærede Ting vil slutte sig til mit Ændringsforslag.

J. C. Christensen: Saa vidt jeg erindrer, var det ærede Medlem i 1901—02 netop en af Hovedmodstanderne mod, at Ministeriet ved kgl. Resolution ordnede Præsteembederne i Klasser, og det undrer mig derfor, at det ærede Medlem nu vil gaa ind paa netop den Bestemmelse, som han sammen med Harald Holm og flere den Gang stærkt bekæmpede. Men i øvrigt vilde selve den Bestemmelse om Omordning ved kgl. Resolution af Præsteembederne i Klasser ikke være det samme som den Præstelønningslov, Venstre i sin Tid har forelagt sammen med en Præstevalglov. Det ærede Medlem indfører Dele af Venstres tidligere Forslag om Præstevalglov i sin Paragraf, men udelader rent og skært Præstelønningsloven, og det kan ikke erstattes ved en Ret for Ministeren til ved kgl. Resolution at inddele Embederne i Klasser.

Borghjerg: Hvad jeg den Gang var Modstander af, var, at det endelige Præstevalg blev lagt i Ministeriets Haand. Jeg hævdede Demokratiets gamle Standpunkt, at Valget skulde lægges i Befolkningens Haand. Jeg havde ikke noget imod, naar Flertallet stillede det som Betingelse for at gaa med til Præstevalg, at der gaves Ministeren Ret til en saadan Anordning.

Ellinger: Til den højtærede Minister skal jeg blot sige, at det er meget rigtigt, at det kirkelige Udvalg ikke kan indkaldes til Møde, medmindre der gives en Bevilling paa Finansloven, og dette vil selvfølgelig i høj Grad hemme det kirkelige Udvalgs Arbejde. Men det er endnu vanskeligere at indkalde det kirkelige Udvalg til Møde, naar det overhovedet ikke eksisterer, og derfor foreslaar jeg, at det kirkelige Udvalg skal vedblive at eksistere, for at det kan blive indkaldt til Møde. Det var ogsaa en udtrykkelig Forudsætning under Forhandlingerne i Landstinget, at der, naar Forfatningsloven kom frem her paa Rigsdagen, vilde blive Anledning til at indkalde det kirkelige Udvalg til Møde, men selvfølgelig ser jeg i allerhøjeste Grad gerne, — og jeg tror ogsaa, det vilde være befrugtende for det

kirkelige Liv, — at denne Bestemmelse bliver ændret saaledes, at der bliver givet det kirkelige Udvalg Lejlighed til at træde sammen ogsaa efter eget Initiativ, naar Lejlighed dertil gives. Den Omstændighed, at Formanden for det kirkelige Raad ved Afskeden har holdt en alvorlig Tale i Anledning af den lange Skilsmisse, det ganske sikkert vilde blive, har, synes jeg, ikke nogen Betydning i denne Sag.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har nu af den højtærede Minister yderligere faaet understreget, hvad jeg tillod mig at omtale før, at det ærede Medlem nu søger at gøre Menighedsraadene til en endnu fastere Institution, end de var efter Loven af 1903. For det første skal den gælde 6 Aar, og saa har det ærede Medlem gjort dette ekstraordinære, som det forekommer mig, ikke meget passende Skridt at tage Elementer af en Kommissionsbetænkning op og putte dem ind i sit Forslag for derved yderligere at gøre det til en saadan fast Institution. Alene af den Grund, at jeg ikke finder dette passende, kan jeg paa ingen Maade være med dertil. Det ærede Medlem har nu af den højtærede Minister i Dag faaet dokumenteret, hvor rigtigt det havde været, at denne Sag var bleven behandlet i et Udvalg. Ikke alene er der kommet nye Momenter frem, som ikke kom frem under første Behandling, men den Gennemarbejdelse, det ærede Medlem har foretaget af Forslaget, er ogsaa ret overfladisk, siden der er blevet hængende saa mange Ting derved, som maa ændres. Nu er det heldigt, at den højtærede Minister personlig og ved Hjælp af Ministeriets Embedsmænd vil søge at bøde paa disse Mangler til tredje Behandling, saa ere vi for saa vidt ude over den Ting. Men jeg maa bestemt modsige, hvad det ærede Medlem anførte mod mig angaaende Overenskomsten af 1902, at det var en Overenskomst, der gjaldt for 6 Aar. Hvor kan han bruge det Udtryk? Hvad var Overenskomsten, hvad beroede den paa? Landstingets Flertal vilde ikke under nogen Omstændigheder gaa med til Gennemførelsen af denne ene, særskilte Foranstaltning. Om Interpolering af Menighedsraadene vilde det ikke slutte en Overenskomst med det ærede Medlem som daværende Kultusminister, men det gik med dertil, om end det gjorde det nødigt, paa Basis af Oprettelsen af et kirkeligt Udvalg, der bestod lige saa længe, som Menighedsraadene bestod.